Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (piąta izba rozpoznająca sprawy w składzie pięciu sędziów)

z dnia 13 maja 2026 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Unijny kodeks celny – Prawo do wniesienia odwołania – Artykuł 44 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 952/2013 – Decyzja w sprawie wiążącej informacji taryfowej – Skarga – Skorygowanie – Moc wsteczna

W sprawie T-150/25

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgerichtshof (trybunał administracyjny, Austria) postanowieniem z dnia 30 stycznia 2025 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 21 lutego 2025 r., w postępowaniu:

Zollamt Österreich

przeciwko

G GmbH,

SĄD (piąta izba rozpoznająca sprawy w składzie pięciu sędziów),

w składzie: M. Sampol Pucurull (sprawozdawca), prezes, T. Pynnä, J. Laitenberger, M. Stancu i W. Valasidis, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Martín y Pérez de Nanclares,

sekretarz: P. Cullen, administrator,

uwzględniając przekazanie Sądowi przez Trybunał w dniu 7 marca 2025 r. wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 50b akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej,

zważywszy na dziedzinę, o której mowa w art. 50b akapit pierwszy lit. c) statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, oraz niewystępowanie niezależnej kwestii dotyczącej wykładni w rozumieniu art. 50b akapit drugi statutu,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 grudnia 2025 r.,

* Język postępowania: niemiecki.

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu G Gmbh – W. Gappmayer, Rechtsanwalt,

– w imieniu rządu włoskiego – S. Fiorentino, w charakterze pełnomocnika, którego wspierał F. Meloncelli, avvocato dello Stato,

– w imieniu Komisji Europejskiej – A. Demeneix i B. Eggers, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 21 stycznia 2026 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 33, 34, 44 i 45 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. 2013, L 269, s. 1, zwanego dalej „unijnym kodeksem celnym").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy G GmbH a Zollamt Österreich (austriackim urzędem celnym, zwanym dalej „urzędem celnym") w przedmiocie klasyfikacji taryfowej opasek uciskowych jednorazowego użytku dokonanej decyzją w sprawie wiążącej informacji taryfowej (zwanej dalej „WIT").

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Motywy 26 i 27 unijnego kodeksu celnego głoszą:

„(26) W celu zapewnienia równowagi pomiędzy obowiązkiem organów celnych zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego a prawem przedsiębiorców do sprawiedliwego traktowania należy nadać organom celnym szerokie uprawnienia w zakresie kontroli, a przedsiębiorcom zapewnić prawo do odwołania się.

(27) Zgodnie z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, oprócz prawa odwołania się od każdej decyzji organów celnych konieczne jest również zapewnienie każdej osobie prawa do złożenia wyjaśnień, zanim zostanie podjęta decyzja, która byłaby dla tej osoby niekorzystna […]".

4 Sekcja 3 rozdziału 2 tytułu I unijnego kodeksu celnego, opatrzona nagłówkiem „Decyzje dotyczące stosowania przepisów prawa celnego", obejmuje art. 22–37.

5 Artykuł 33 unijnego kodeksu celnego, zatytułowany „Decyzje w sprawie [WIT]", przewiduje w ust. 1:

„Organy celne, na wniosek, wydają decyzję w sprawie [WIT] […].

[…]”.

6 Artykuł 34 unijnego kodeksu celnego, zatytułowany „Zarządzanie decyzjami w sprawie [WIT]”, stanowi w ust. 1 i 3–6:

„1. Decyzja WIT traci ważność przed upływem okresu, o którym mowa w art. 33 ust. 3, jeżeli przestaje być zgodna z prawem w wyniku:

a) przyjęcia zmiany w nomenklaturach, o których mowa w art. 56 ust. 2 lit. a) i b);

b) przyjęcia środków, o których mowa w art. 57 ust. 4,

ze skutkiem od daty, od której zmiana lub środki mają zastosowanie.

[…]

3. Utrata ważności decyzji WIT […] nie następuje z mocą wsteczną.

4. W drodze odstępstwa od art. 23 ust. 3 oraz art. 27 decyzję WIT […] unieważnia się, jeżeli [opiera] się na nieprawidłowych lub niekompletnych informacjach dostarczonych przez wnioskodawców.

5. Decyzj[e] WIT […] cofa się zgodnie z art. 23 ust. 3 i art. 28. Nie cofa się tych decyzji na wniosek ich posiadacza.

6. Decyzji WIT […] nie zmienia się”.

7 Sekcja 6 rozdziału 2 tytułu I unijnego kodeksu celnego, opatrzona nagłówkiem „Odwołania”, obejmuje art. 43–45.

8 Artykuł 44 unijnego kodeksu celnego, zatytułowany „Prawo do wniesienia odwołania”, przewiduje:

„1. Każda osoba ma prawo do odwołania się od wydanej przez organy celne decyzji w zakresie stosowania przepisów prawa celnego, dotyczącej jej bezpośrednio i indywidualnie.

[…]

2. Z prawa do odwołania korzysta się co najmniej:

a) w pierwszej kolejności – na etapie wniesienia odwołania do organów celnych lub organu sądowego lub innego organu wyznaczonego w tym celu przez państwa członkowskie;

b) w dalszej kolejności – na etapie wniesienia odwołania do niezależnego organu wyższej instancji, którym może być organ sądowy lub wyspecjalizowany organ równorzędny, zgodnie z przepisami obowiązującymi w poszczególnych państwach członkowskich.

[…]

4. Państwa członkowskie zapewniają procedury odwoławcze umożliwiające szybkie potwierdzenie lub skorygowanie decyzji wydawanych przez organy celne”.

9 Artykuł 45 unijnego kodeksu celnego, zatytułowany „Wstrzymanie wykonania” przewiduje:

„1. Wniesienie odwołania nie powoduje wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji.

2. Organy celne wstrzymują jednak wykonanie decyzji w całości lub w części, jeżeli mają uzasadnione powody, aby sądzić, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z przepisami prawa celnego lub gdy istnieje obawa spowodowania nieodwracalnej szkody dla osoby zainteresowanej.

[…]”.

Prawo austriackie

10 Paragraf 279 Bundesabgabenordnung (federalnej ordynacji podatkowej) przewiduje:

„1. Z wyjątkiem przypadków, o których mowa w § 278, sąd administracyjny zawsze rozstrzyga sprawę co do istoty w drodze wyroku. Sąd ten jest uprawniony do zastąpienia, zarówno w sentencji wyroku, jak i w uzasadnieniu, stanowiska organu podatkowego swoim stanowiskiem, a tym samym do zmiany lub uchylenia zaskarżonej decyzji w dowolnym kierunku lub do oddalenia skargi na decyzję jako bezzasadnej.

2. Uchylenie zaskarżonej decyzji przywraca postępowanie do stanu sprzed jej wydania.

[…]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

11 W dniu 27 października 2022 r. urząd celny wydał na wniosek spółki G GmbH decyzję w sprawie WIT dla produktu o nazwie „opaska uciskowa jednorazowego użytku”, który zaklasyfikował do kodu 4008 2190 00 zintegrowanej taryfy Unii Europejskiej z okresem ważności od 27 października 2022 r. do 26 października 2025 r.

12 W dniu 22 listopada 2022 r. spółka G wniosła skargę od decyzji urzędu celnego, twierdząc, że dokonana klasyfikacja taryfowa jest błędna pod względem merytorycznym. Urząd celny oddalił tę skargę.

13 W dniu 5 maja 2023 r. G wniosła skargę na decyzję urzędu celnego do Bundesfinanzgericht (federalnego sądu do spraw finansowych, Austria). Wyrokiem z dnia 12 marca 2024 r. Bundesfinanzgericht (federalny sąd do spraw finansowych) uwzględnił skargę i zmienił tę decyzję, klasyfikując rozpatrywany produkt do kodu 4014 9000 00 zintegrowanej taryfy Unii Europejskiej ze skutkiem od dnia, w którym wspomniana decyzja została wydana przez urząd celny.

14 Urząd celny wniósł skargę rewizyjną od orzeczenia Bundesfinanzgericht (federalnego sądu do spraw finansowych) do Verwaltungsgerichtshof (trybunału administracyjnego, Austria), który jest sądem odsyłającym, na tej podstawie, że Bundesfinanzgericht (federalny sąd do spraw

finansowych), opierając się na § 279 federalnego kodeksu podatkowego, zamierzał zmienić z mocą wsteczną decyzję w sprawie WIT, wspomnianą w pkt 11 powyżej, na co jego zdaniem nie zezwala unijny kodeks celny, w szczególności jego art. 34 ust. 3 i 6.

15 Zdaniem sądu odsyłającego zgodnie z § 279 ust. 1 federalnego kodeksu podatkowego Bundesfinanzgericht (federalny sąd do spraw finansowych) był uprawniony do zastąpienia stanowiska urzędu celnego swoim stanowiskiem, a zatem do zmiany spornej decyzji z mocą wsteczną od dnia, w którym została ona wydana przez urząd celny.

16 Sąd odsyłający zauważa jednak, że unijny kodeks celny w art. 34 ust. 4 wyraźnie przewiduje, iż uchylenie decyzji w sprawie WIT z mocą wsteczną następuje tylko wtedy, gdy decyzje te są oparte na nieprawidłowych lub niekompletnych informacjach dostarczonych przez wnioskodawcę. Ponadto sąd odsyłający stwierdza, że zgodnie z art. 34 ust. 3 tego kodeksu utrata ważności decyzji w sprawie WIT nie następuje z mocą wsteczną. Wreszcie sąd odsyłający zauważa, że art. 34 ust. 6 unijnego kodeksu celnego stanowi, iż nie zmienia się decyzji w sprawie WIT.

17 Sąd odsyłający wyraża jednak wątpliwości co do tego, czy art. 34 unijnego kodeksu celnego wywiera skutek na odwołania wniesione na podstawie art. 44 tego kodeksu.

18 W tych okolicznościach Verwaltungsgerichtshof (trybunał administracyjny) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 33, 34, 44 i 45 [unijnego kodeksu celnego] należy – uwzględniając to, że państwa członkowskie, zgodnie z art. 44 ust. 4 tego [kodeksu], mają zapewnić procedury odwoławcze umożliwiające szybkie potwierdzenie lub skorygowanie decyzji wydawanych przez organy celne – interpretować w ten sposób, że rozstrzygnięcie w przedmiocie odwołania wniesionego na podstawie art. 44 ust. 2 [unijnego kodeksu celnego] od decyzji [WIT] wydanej na podstawie art. 33 tego [kodeksu] ma moc wsteczną od dnia, w którym ta decyzja została wydana przez urząd celny?

2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 33, 34, 44 i 45 [unijnego kodeksu celnego] należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie mogą przewidzieć w krajowych przepisach proceduralnych, iż rozstrzygnięcie w przedmiocie odwołania wniesionego na podstawie art. 44 ust. 2 tego [kodeksu] od decyzji [WIT] wydanej na podstawie art. 33 tego [kodeksu] ma moc wsteczną od dnia, w którym ta decyzja została wydana przez urząd celny?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

19 Poprzez dwa pytania prejudycjalne, które należy rozpatrzyć łącznie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 44 ust. 4 unijnego kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który przewiduje, iż orzeczenie organu sądowego, rozpoznającego wniesione zgodnie z art. 44 ust. 2 tego kodeksu odwołanie od decyzji w sprawie WIT, ma moc wsteczną od dnia wydania tej decyzji w sprawie WIT przez organy celne.

20 Zgodnie z art. 44 ust. 1 unijnego kodeksu celnego posiadacz decyzji dotyczącej stosowania przepisów prawa celnego wydanej przez organy celne ma prawo do odwołania się od wspomnianej decyzji.

21 Ponadto zgodnie z art. 44 ust. 4 unijnego kodeksu celnego państwa członkowskie zapewniają procedury odwoławcze umożliwiające szybkie potwierdzenie lub skorygowanie decyzji wydawanych przez organy celne.

22 Wynika z tego, że orzeczenia wydane przez organy sądowe skutkują albo potwierdzeniem, w przypadku oddalenia odwołania, albo skorygowaniem, w przypadku uwzględnienia odwołania, zaskarżonych przed tymi organami decyzji w sprawie WIT.

23 Należy jednak stwierdzić, że art. 44 ust. 4 unijnego kodeksu celnego nie uściśla, w jaki sposób powinno nastąpić skorygowanie decyzji w sprawie WIT, jako że nie podano definicji określenia „skorygowanie” ani nie dokonano w tym zakresie odesłania do prawa krajowego.

24 Z utrwalonego orzecznictwa wynika zaś, że ustalenie znaczenia i zakresu pojęć, których definicji prawo Unii nie zawiera i nie odsyła do prawa państw członkowskich, powinno być dokonywane zgodnie z ich zwyczajowym znaczeniem w języku potocznym, z uwzględnieniem kontekstu, w którym są użyte, i celów uregulowania, którego są częścią [zob. wyrok z dnia 20 listopada 2025 r., Servoprax (Medyczne opaski uciskowe), C-631/23, EU:C:2025:906, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo].

25 W tym względzie w pierwszej kolejności należy zauważyć, że w języku potocznym określenie „skorygowanie” jest definiowane jako działanie polegające na poprawieniu lub zmianie czegoś w celu uczynienia tego dokładnym lub odpowiednim.

26 O ile brzmienie art. 44 ust. 4 unijnego kodeksu celnego nie pozwala jednoznacznie określić, czy przewidziane w nim skorygowanie wywołuje skutek wsteczny, o tyle należy jednak zauważyć, że niezwłoczne skorygowanie niezgodnej z prawem decyzji w sprawie WIT może skutkować zmianą tej decyzji z mocą wsteczną. W ten sposób posiadacz nieprawidłowej decyzji w sprawie WIT skorzysta bowiem z pełnego skorygowania zmierzającego w szczególności do wprowadzenia odpowiedniej klasyfikacji, ponieważ uznaje się, że nieprawidłowa WIT nigdy nie była ważna.

27 W związku z tym, wobec braku odmiennej wzmianki w treści art. 44 ust. 4 unijnego kodeksu celnego, pojęcie „skorygowania” można rozumieć w ten sposób, że nie wyklucza ono skorygowania z mocą wsteczną w tym celu, by decyzji w sprawie WIT nadać treść, jaką powinna ona była mieć od chwili jej wydania.

28 W drugiej kolejności, co się tyczy analizy kontekstowej, po pierwsze, należy zauważyć, że ani art. 33 unijnego kodeksu celnego, ani art. 34 tego kodeksu nie mogą mieć znaczenia dla oceny zgodności z prawem Unii ustawodawstwa krajowego przewidującego, że orzeczenie organu sądowego, rozpoznającego wniesione zgodnie z art. 44 ust. 2 wspomnianego kodeksu odwołanie od decyzji w sprawie WIT, ma moc wsteczną od dnia wydania tej decyzji przez organy celne.

29 Artykuły 33 i 34 unijnego kodeksu celnego z jednej strony i art. 44 tego kodeksu z drugiej strony są bowiem ujęte w różnych sekcjach unijnego kodeksu celnego, jako że pierwsze z nich znajdują się w sekcji 3 rozdziału 2 tytułu I tego kodeksu, zatytułowanej „Decyzje dotyczące stosowania przepisów prawa celnego”, a ten ostatni – w sekcji 6 rozdziału 2 tytułu I tego kodeksu, zatytułowanej „Odwołania”.

30 Co więcej, art. 33 unijnego kodeksu celnego przyznaje kompetencję do wydawania WIT administracjom celnym państw członkowskich odpowiedzialnym za stosowanie przepisów prawa celnego. Ponadto art. 34 unijnego kodeksu celnego reguluje zarządzanie WIT, a dokładniej utratę ważności, cofnięcie, zmianę lub unieważnienie decyzji w sprawie WIT przez organy celne. Organy sądowe, na których spoczywa orzekanie zgodnie z art. 44 unijnego kodeksu celnego w przedmiocie odwołań od decyzji wydanych przez organy celne, należy zaś odróżnić od tych organów celnych (zob. podobnie wyrok z dnia 21 września 2023 r., OGL-Food Trade Lebensmittelvertrieb, C-770/21, EU:C:2023:690, pkt 69).

31 Tak więc, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 50 opinii, czasowe skutki decyzji organów celnych nie mogą warunkować czasowych skutków orzeczeń organów sądowych ani wywierać na nie żadnego wpływu, ponieważ prawodawca Unii nie dostosował sposobu traktowania orzeczeń organów sądowych do sposobu traktowania decyzji organów celnych.

32 W konsekwencji kwestia skutku wstecznego – lub jego braku – orzeczeń wydanych w następstwie odwołania wniesionego zgodnie z art. 44 ust. 2 unijnego kodeksu celnego nie jest uregulowana w art. 33 i 34 tego kodeksu.

33 Po drugie, z art. 45 unijnego kodeksu celnego, ujętego w tej samej sekcji co art. 44 tego kodeksu, wynika, że organy celne wstrzymują wykonanie będącej przedmiotem odwołania decyzji w sprawie WIT w całości lub w części, jeżeli mają uzasadnione powody, aby sądzić, że wspomniana decyzja jest sprzeczna z przepisami prawa celnego lub gdy istnieje obawa spowodowania nieodwracalnej szkody dla osoby zainteresowanej.

34 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że sąd rozpoznający spór, który podlega prawu Unii, powinien mieć możliwość zarządzenia środków tymczasowych w celu zapewnienia pełnej skuteczności przyszłemu orzeczeniu w przedmiocie istnienia uprawnień dochodzonych na podstawie prawa Unii. Artykuł 45 unijnego kodeksu celnego nie ogranicza zatem przysługującego organom sądowym rozpoznającym odwołanie wniesione zgodnie z art. 44 ust. 2 tego kodeksu uprawnienia do wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji w celu wywiązania się z ciążącego na nich obowiązku zapewnienia pełnej skuteczności prawa Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 11 stycznia 2001 r., Kofisa Italia, C-1/99, EU:C:2001:10, pkt 48, 49).

35 Jak zaś zauważył rzecznik generalny w pkt 66 opinii, wstrzymanie wykonania z konieczności wiąże się z możliwością przywrócenia z mocą wsteczną sytuacji prawnej przedsiębiorców w celu uchronienia ich od nieuzasadnionych strat finansowych, jeżeli pierwotna decyzja okaże się błędna.

36 Wobec tego art. 45 unijnego kodeksu celnego nie może ograniczać możliwości, jaką dysponują organy sądowe rozpoznające odwołanie wniesione zgodnie z art. 44 ust. 2 tego kodeksu od decyzji w sprawie WIT, w zakresie nadania mocy wstecznej decyzji wydanej w przedmiocie tego odwołania w celu wywiązania się z ciążącego na nich obowiązku zapewnienia pełnej skuteczności wspomnianego odwołania.

37 W trzeciej kolejności należy zauważyć, że taką wykładnię potwierdza również cel art. 44 unijnego kodeksu celnego, który zmierza do zagwarantowania przedsiębiorcom prawa do odwołania się od decyzji organu celnego.

38 Jak bowiem wynika z motywów 26 i 27 unijnego kodeksu celnego, do państw członkowskich należy ustanowienie systemu środków odwoławczych umożliwiającego zapewnienie poszanowania prawa podstawowego do skutecznej ochrony sądowej zagwarantowanego w art. 47 akapit pierwszy Karty praw podstawowych.

39 Odwołania nie można zaś uznać za skuteczne, jeżeli nie usuwa ono sytuacji wynikającej z niezgodnej z prawem WIT i nie stawia przedsiębiorcy będącego posiadaczem decyzji w sprawie tej WIT w sytuacji, w jakiej by się znajdował, gdyby dana niezgodność z prawem nie miała miejsca.

40 Ponadto, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 62 opinii, utrzymanie skutków decyzji w sprawie WIT uznanej za niezgodną z prawem mogłoby być sprzeczne z prawem do skutecznej ochrony sądowej, ponieważ takie skutki zostałyby utrzymane w mocy w stosunku do przedsiębiorcy, który wniósł jednak w przewidzianym terminie odwołanie od tej decyzji.

41 Jak wynika z pkt 26 i 27 powyżej, art. 44 ust. 4 unijnego kodeksu celnego nie może ponadto stać na przeszkodzie temu, by organy sądowe rozpoznające odwołanie wniesione na podstawie art. 44 ust. 2 wspomnianego kodeksu, nakazały, by orzeczenie w przedmiocie odwołania wniesionego od decyzji w sprawie WIT miało moc wsteczną od dnia wydania tej WIT przez organ celny w celu wywiązania się z ciążącego na nich obowiązku zapewnienia pełnej skuteczności prawa Unii.

42 Ponadto należy przypomnieć, że pewność prawa jest jedną z ogólnych zasad uznanych w prawie Unii. Ostateczny charakter decyzji administracyjnej, który nabywa ona wraz z upływem rozsądnego terminu na wniesienie środka odwoławczego lub przez wyczerpanie środków odwoławczych, przyczynia się w ten sposób do wspomnianej pewności, z czego wynika, że prawo Unii nie wymaga, by organ administracyjny miał co do zasady obowiązek zmiany decyzji administracyjnej, która uzyskała taki ostateczny charakter (wyrok z dnia 13 stycznia 2004 r., Kühne & Heitz, C-453/00, EU:C:2004:17, pkt 24).

43 Jednakże, jak przypomniał rzecznik generalny w pkt 60 i 61 opinii, zasada pewności prawa wymaga jedynie, aby skutki decyzji w sprawie WIT będącej przedmiotem odwołania stały się ostateczne dopiero w razie ostatecznego nieuwzględnienia odwołania lub, w przypadku braku odwołania, po upływie przewidzianych w tym celu terminów. Nie można zatem powoływać się na zasadę pewności prawa, aby uzasadniać utrzymanie skutków decyzji w sprawie WIT w okresie między jej wejściem do obrotu prawnego a uwzględnieniem odwołania wniesionego od niej w postępowaniu sądowym.

44 Ponadto wbrew temu, co twierdzi rząd włoski, według którego trudno byłoby zapewnić, aby wszystkie pozostałe państwa członkowskie skutecznie zapoznały się z krajowym orzeczeniem sądowym w przedmiocie uchylenia lub skorygowania, któremu nadano moc wsteczną, należy stwierdzić, że zgodnie z art. 21 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (Dz.U. 2015, L 343, s. 558) do wymiany i przechowywania informacji dotyczących wniosków i decyzji w sprawie WIT lub jakiegokolwiek późniejszego zdarzenia, które może wywierać wpływ na pierwotny wniosek lub decyzję, wykorzystuje się system teleinformatyczny utworzony zgodnie z art. 16 ust. 1 unijnego kodeksu celnego. W konsekwencji, jak potwierdziła Komisja Europejska na rozprawie, jeżeli decyzja w sprawie WIT zostaje uchylona lub zmieniona w następstwie orzeczenia organu sądowego, dany organ celny wprowadza informację do tego systemu teleinformatycznego za pomocą kodu nieważności związanego z decyzją w sprawie WIT wraz z odpowiednią datą, a w ten sposób staje się ona widoczna dla wszystkich organów celnych.

45 W świetle całości powyższych rozważań na pytania prejudycjalne należy odpowiedzieć, że art. 44 ust. 4 unijnego kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który przewiduje, iż orzeczenie organu sądowego, rozpoznającego wniesione zgodnie z art. 44 ust. 2 tego kodeksu odwołanie od decyzji w sprawie WIT, ma moc wsteczną od dnia wydania tej decyzji w sprawie WIT przez organy celne.

W przedmiocie kosztów

46 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Sądowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba rozpoznająca sprawy w składzie pięciu sędziów)

orzeka, co następuje:

Artykuł 44 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który przewiduje, iż orzeczenie organu sądowego, rozpoznającego wniesione zgodnie z art. 44 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia odwołanie od decyzji w sprawie wiążącej informacji taryfowej, ma moc wsteczną od dnia wydania tej decyzji w sprawie wiążącej informacji taryfowej przez organy celne.

Sampol Pucurull Pynnä Laitenberger

Stancu Valasidis

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 13 maja 2026 r.

Podpisy